

Iosif - în cadrul istorisirii nașterii Domnului: D. R. Reid

Verset călăuzitor: Matei 1.19

„Și Iosif, soțul ei, fiind un om drept și nevoind s-o expună public, și-a propus s-o lase pe ascuns.”

Ce ști tu despre Iosif, care în istorisirea despre nașterea Domnului stă totdeauna pe planul secund? Ce bărbat a vrut Dumnezeu să aleagă ca tată pământean pentru Domnul nostru? Știm că Iosif era de meserie tâmplar (Matei 13.55), dar ce caracter avea el? Era el numai un „credincios absolut normal”, ca cei mai mulți dintre noi, sau el a fost un bărbat deosebit al lui Dumnezeu?

Iosif – un om drept

Potrivit cu evanghelia după Matei 1.19, Iosif era un om *drept*. Iosif nu era desăvârșit sau fără păcat, dar viața lui era caracterizată de ceea ce în ochii lui Dumnezeu era bun. Iosif era nu numai un tâmplar cinstit, el a arătat calitatea sa morală deosebită și în alte domenii ale vieții sale. Chiar dacă Biblia nu spune multe despre acest bărbat „din planul secund”, vedem totuși în puținele locuri, pe care Dumnezeu ni le-a dat cu privire la Iosif, caracterul său bun, însușirile sale morale deosebite. Dacă studiem ce spune Biblia despre „Iosif cel drept”, atunci este o provocare pentru noi, ca să urmăm exemplul lui.

Iosif – un bărbat care iubea

Iosif era un bărbat care *iubea*. Vedem dragostea lui în purtarea de grijă gingașă și luarea în considerație a împrejurărilor foarte grele în care se afla Maria. Ne putem noi imagina situația grea a lui Iosif, atunci când a constatat că logodnica lui era însărcinată? Explicația Mariei, că un înger i-a vestit că ea va primi un copil prin Duhul Sfânt, era pur și simplu lipsită de plauzibilitate. Cu durere și dezamăgire adâncă trebuie să fi ajuns la concluzia că ea i-a fost necredincioasă în timpul celor trei luni de vizită la verișoara ei Elisabeta. Cum putea ea să facă așa ceva bărbatului pe care ea îl iubea atât de sincer? Și în afară de aceasta, nici să nu-și recunoască vina și să-i spună adevărul! Ea susținea cu tărie, că toate acestea ar fi de la Dumnezeu și că el ar trebui s-o înțeleagă. Iosif nu a trăit niciodată un astfel de haos sentimental și o astfel de durere!

În momentul acesta Iosif și-a propus să părăsească pe Maria, pe baza a două motive: el iubea pe Dumnezeu, și voia să facă ce era just. Potrivit Legii (Deuteronom 22.23-24), Maria putea fii omorâtă. Chiar dacă s-ar fi renunțat la o omorâre cu pietre publică, ea ar fi fost învinovățită public. (Această acțiune ar fi protejat onoarea lui Iosif!) Dar Iosif a iubit pe Maria, fără să țină seama de aparenta lipsă de credincioșie față de el. În inima lui nu era nici un gând de răzbunare. În favoarea Mariei s-a hotărât să tăinuiască pe cât posibil situația, și să desfacă logodna pe cale neoficială. Deoarece vinovăția Mariei nu a fost dovedită, el avea posibilitatea să renunțe la drepturile sale naturale. Probabil s-a gândit că Maria s-ar putea

reîntoarce la Elisabeta, care nu locuia în Nazaret. Maria putea naște acolo și s-ar fi evitat un scandal mare, penibil în Nazaret. Iosif era un bărbat al dragostei și voia ce era mai bine pentru Maria – cu toate că el gândea, că ea l-a înșelat.

Arătăm noi aceeași dragoste, pe care Iosif o arată aici? Care este reacția noastră, dacă trebuie să credem, că un prieten creștin ne-a înșelat, sau dacă cineva, care ne era foarte aproape, ne-a rănit profund? Vom căuta noi o ocazie ca să-i plătim cu aceeași monedă? Suntem noi probabil umpluți de mânie și amărăciune? Ocolim totul, ca să putem uita această situație? Sau iubim pe acest prieten creștin, și încercăm nu numai să acționăm potrivit etaloanelor lui Dumnezeu, ci și să facem ce este cel mai bine pentru persoana care ne-a pricinuit dureri? Acest fel de dragoste nu este totdeauna simplu, dar este posibil (Ioan 17.26).

Iosif - un om al credinței

Iosif era și un om al *credinței*. Prin aceasta înțelegem că el era mai mult decât numai un credincios. Iosif cel drept trăia și umbla prin credința în Dumnezeu cel viu. Iosif cel credincios trebuie să se fi rugat foarte mult timp, atunci când s-a gândit ce să facă Mariei (Matei 1.20). Nu era așa, că el nu *voia* să creadă istorisirea ei, dar cum *putea* el să accepte această istorisire fantastică? Să crezi această istorisire neverosimilă, nu ar fi fost credință, ci credulitate. O fecioară să nască, așa ceva nu a existat încă niciodată în istoria omenirii – nici măcar în timpul când profeții făceau minuni!

În cele din urmă lui Iosif i s-a arătat un înger al Domnului în vis. Îngerul a confirmat tot ce Maria i-a spus lui Iosif. Ea a fost fidelă! Conceperea a fost de la Duhul Sfânt! Maria era fecioara despre care deja Isaia a prorocit (Matei 1.23)! Logodnica lui Iosif trebuia să devină mama lui Mesia Cel mult așteptat! Și el trebuia să devină tatăl pământean al acestui Copil și să-I pună Numele Isus! Ce veste bună, neașteptată! Ce ușurare incredibilă pentru sufletul său! Iosif trebuie să fi trăit o admirație plină de venerare și totodată o bucurie minunată. Nu a ezitat nici o secundă să se căsătorească cu Maria (Matei 1.24) – o dovadă corectă a credinței lui în Dumnezeu. Îți poți tu imagina reunirea frumoasă și însuflețitoare a acestei perechi temătoare de Dumnezeu?

Credința lui Iosif ar trebui să fie un exemplu pentru noi toți. Observă că Iosif nu pune nici o întrebare îngerului și nici nu s-a îndoit de revelația divină. Observă că îngerul nu a pus întrebări lui Iosif. El nu l-a mustrat pe Iosif din cauza părerilor lui, că Maria ar fi putut să fie infidelă. Domnul nu ne face responsabili să credem un lucru incredibil fără o revelație divină. Dumnezeu nu caută la noi credință oarbă sau credulitate. El ne cheamă la o credință logică – o credință care se bazează pe Cuvântul Său revelat. Cu siguranță Iosif a înțeles locul din Vechiul Testament al profetului, pe care îngerul i le-a prezentat (Matei 1.21-23). El l-a crezut pe înger, deoarece mesajul se baza pe Cuvântul lui Dumnezeu. Și noi ar trebui să credem și să nu ne îndoim de ceea ce Dumnezeu ne-a revelat clar în Cuvântul Său. Să luăm de exemplu nevoile noastre zilnice. Ne îngrijorăm cu privire la siguranța noastră? Ne îndoim noi de capacitatea lui Dumnezeu de a îngriji de hrana noastră zilnică necesară? Să înaintezi în credința justă înseamnă că noi nu ne îndoim, nu ne îngrijorăm cu privire la nevoile noastre zilnice, căci Dumnezeu a spus clar, că El ne va da „toate lucrurile”, dacă noi „căutăm mai întâi Împărăția lui Dumnezeu” (Matei 6.25-34).

Iosif – un om al ascultării

Bineînțeles, că Iosif a fost un om al ascultării. El a fost ascultător de ceea ce i-a spus îngerul și a luat pe Maria ca soție. Probabil gândești că era foarte simplu să asculte de această comandă! Dar amintește-ți că în momentul acela Maria era de cel puțin trei luni însărcinată (Luca 1.56). Prin căsătoria lui cu Maria Iosif a luat asupra sa toate acuzațiile și stigmatizările care puteau veni în curând. În acest context trebuie să ne gândim ce vor spune iudeii treizeci de ani mai târziu: „Noi nu suntem născuți din curvie ...” (Ioan 8.41). Dar Iosif a fost ascultător de mesajul îngerului, fără să țină seama de urmări. Un alt exemplu pentru ascultarea lui Iosif îl vedem în Matei 2.13-14. După nașterea lui Isus, îngerul a poruncit lui Iosif să meargă în Egipt – și anume, repede! Cu toate că atunci exista în Egipt o comunitate iudaică și Dumnezeu a purtat grijă pentru nevoile călătoriei, prin darurile aduse de magii veniți din răsărit, era totuși o călătorie riscantă. Să pleci într-o țară necunoscută cu un măgar, cu Maria și cu copilășul Isus, pe un traseu neumblat, lung de cel puțin trei sute de mile, aceasta nu era o plimbare de duminică! Dar Iosif a fost ascultător – și anume, imediat (Matei 2.14)! După ce s-au acomodat în Egipt, i s-a cerut lui Iosif să se reîntoarcă în Israel! Iosif a împlinit din nou această comandă, fără să gândească dacă aceasta îi convine, sau să pună la îndoială agenda de termene a lui Dumnezeu!

Suntem noi ca Iosif, atunci când împlinim poruncile Domnului? Ascultăm noi imediat sau suntem numai parțial ascultători și cu întârziere? De ce ne vine așa de greu să ascultăm de porunca Domnului să spunem Evanghelia colegilor noștri, vecinilor noștri (Marcu 16.15)? Ce este cu poftele noastre – despre care se spune că noi trebuie să fugim de ele (2 Timotei 2.22)? Ascultăm noi numai atunci când este comod și simplu? Ce este cu păcatul criticării altora și plângerea de sine cu privire la împrejurări? Este așa de comod și simplu să fii neascultător în acestea! Ascultăm noi și atunci când nu înțelegem ce vrea Dumnezeu să facă în viața noastră? Ne încredem noi în Domnul, chiar și atunci când au loc tragedii și viitorul nu pare așa de roz (Proverbe 3.5-6)? Iosif este pentru noi toți un exemplu măreț despre ce înseamnă să te încrezi și să ascuți.

Iosif – un om al răbdării

Iosif a fost și un om al răbdării. Am văzut că el nu a acționat grăbit. El a gândit foarte bine acțiunile sale (Matei 1.20). În evanghelia după Matei 1.25 ni se spune că Iosif nu s-a atins de Maria, până ce ea a născut pe Isus. Nu știm dacă aceasta a fost o poruncă a îngerului. Cu siguranță, în nici un caz natura divină/umană a lui Hristos nu putea fi influențată, deoarece conceperea a avut loc deja cu trei luni mai înainte. Dar probabil Iosif a păstrat virginitatea Mariei până la nașterea lui Isus, având în vedere prorocia, că o fecioară va trebui să rămână însărcinată și să nască un Fiu. Noi putem cu adevărat să recunoaștem ușor că Iosif era un om care își stăpâna sentimentele puternice de dragoste și era răbdător.

De această răbdare a lui Iosif avem nevoie și noi creștinii astăzi. Nerăbdarea în domeniul dorințelor sexuale a făcut pe mulți credincioși să cadă. Dacă Dumnezeu a putut să dea răbdare lui Iosif, atunci El ne poate da și nouă această răbdare! Să ne amintim că răbdarea în toate domeniile este un rod al Duhului Sfânt, care locuiește în noi și care dă putere fiecărui creștin (Galateni 5.22).

În timpul acestor zile de concediu, tabloul despre „Iosif cel drept” stă în umbra multor scene de crăciun. Noi vrem să ne amintim de el și să urmărim exemplul lui în dragoste, credință, ascultare și răbdare.